
HISTORKY Z „PARKÁČE“

Říkalo se jim dvojčata. Martin Frýdek nahrával, Horst Siegl dával góly. Teď s nadhledem vzpomínají na zlatou éru neporazitelné Sparty 90. let.

MARTIN MLS

Napadlo vás někdy, jaké by to bylo, kdyby stěny mohly mluvit? Ty z holešovického Parkhotelu (dnešní Mama Shelter) by vyprávěly třeba o polozapomenutých časech, kdy bývaly základnou fotbalistů a hokejistů Sparty. Teď se tam vrátíme. I proto, že samostatná česká liga letos slaví 25 let od svého vzniku, a právě Sparta otiskla do její historie nesmazatelnou stopu. Jen v prvních osmi sezónách ukořistila sedm titulů.

Devadesátá léta byla ve fotbalovém Česku dobou železné Sparty. Dobou, v které platila obehnaná průpovídka, že soupeři cestou na Letnou prohrávají už v Průhonicích. „Hned bych to vrátil,“ poví Horst Siegl, historicky druhý nejlepší kanonýr české ligy. Do přejmenovaného Parkhotelu dorazí vysmátý, a když si u stolku vedle prosklené

stěny objednává espresso, rozverně mluví na servírku německy.

Po Sieglově levici sedí jeho věrný kumpán, někdejší mazaný záložník Martin Frýdek přišel po operaci kyčle o berlích. Oba jsou výborní vypravěči. Bodrý Siegl (11 titulů se Spartou) unikátní dvojrozovor táhne a s gustem paroduje lidi, o nichž vykládá. Klidás Frýdek (pět titulů) poslouchá, a hlavně při pikantních historkách parťáka doplňuje. Teď už můžou mluvit, čas jejich milé lumpárny zahladil.

„Haló, haló,“ rošťácky se Siegl nakloní k diktafonu, když se rozsvítí červená kontrolka. Pak se s Frýdkem vrátí do doby bez mobilů a internetu, kdy čas plynul tak nějak pomaleji. Kdy jejich druhým domovem byl kultovní hotel naproti

Veletržnímu paláci, kde se zvedá letenský kopec.

Nepletu se? Opravdu byl někdejší Parkhotel váš druhý domov?

Horst Siegl: „Možná přímo první domov, druhý byl doma. Už když jsem sem přijížděl, všechno se mi vybavilo. Pozor, Parkáč nebyl jen o fotbale, chodila sem i velká hokejová banda.“

Martin Frýdek: „Všechno je tu jiné, předělané. Třeba na příjezdu k parkovišti vždycky číhali hlídači, kterým jsme dali na kafe, a pustili nás. Stovku bez EET a nazdar.“

HS: „Bez Parkáče bychom byli ztraceni, nechali jsme si tady vyřizovat i složenky.“

Vážně?

HS: „Našli jste tu lidi, kteří vám všechno zařídili, nejen složenky. Dali jsme chlapíkovi nějaký úkol a on nám to všechno vyběhal.“

MF: „Třeba i pokutu.“

HS: „Tenkrát to ještě šlo. Nemůžeme říkat, že ten borec úplně veksloval, ale v té době

to byl pán pro všechno. Měl nás rád, takže nám to za úplatu vybavil.“

Měli jste nějaké stálé místo pro štamgasty?

MF: „Když jsme se sešli s hokejkama, byl tam pro nás nachystaný velký kulatý stůl. Vešlo se k němu dvanáct čtrnáct lidí.“

HS: „Říkali jsme mu U kulaté báby. Jeden stůl byl fotbalový, druhý hokejový. Když časem odešlo pár fotbalistů a odvedle pár hokejistů, udělali jsme jen jeden.“

MF: „Skončilo se u karet nebo jsme hráli krabičky, což byla tenkrát oblíbená hra s krabičkou sirek.“

HS: „Já to moc nehrál, neuměl jsem to.“ (směje se)

MF: „Ty zrovna. Vždycky jsi podváděl.“

Jak vypadal váš den? Dorazili jste sem už před tréninkem?

MF: „Přijeli jsme ráno mezi osmou a devátou, cestou jsme si koupili noviny. Bydleli jsme v jednom paneláku na sídlišti

v Kyjích a jezdili jsme ve třech čtyřech lidech. Hlavně já, Sigi, Sopfa (obránce Jan Sopko). Střídali jsme se, většinou jsme brali auta po týdnů. Dali jsme si v Parkáči kafe a pokecali s pinglami, navzájem jsme se znali. Pak jsme jeli na trénink a po něm zase sem.“

HS: „Den rychleji utekl, pořád jsme měli co dělat. Když byly dva tréninky denně, taky jsme to zabili Parkáčem. Vždycky, když se potkáme s klukama nebo s hokejkama, většinou na něj vždycky přijde řeč. Tady to byla naše základna.“

Na co nejčastěji vzpomínáte?

HS: „Říkal jsem si, že za nic nebudu jako Vízek a nebudu říkat: Za nás, za nás, za nás... Jenže ono to tak je. Dělal jsem tady neuvěřitelné věci. Třeba u recepce býval za rohem zavěšený klasický telefon a my si přes něj dělali ze sebe srandu.“

MF: „Kuki v národáku?“

HS: „Přesně! Řekli jsme barmanovi, ať mávne na Romana Kukletu, že má telefon. Kuki tam přijde, zvedne sluchátko, já se mu představím jako novinář a povídám:

Co říkáte tomu, že jste v nominaci reprezentace?“

Váleli se spoluhráči smíchy?

HS: „Čekali, s čím se Roman vrátí. A on úplně vážně povídá: ‚Hoši, já to čekal.‘“

Nebyla trochu nevýhoda, že byl Parkhotel blízko spartanského stadionu na Letné? Pod svícnem sice bývá tma, ale...

MF: „Tady se zas tolik nepařilo, sem se chodilo spíš na kafe. Na pivo jsme vyráželi většinou ke Zlatému tygrovi v centru Prahy.“

HS: „Sem jsme vodili i děti. Když se nudily, nechali jsme je běhat kolem a stopovali jim to, abychom od nich měli chvilku klid.“

Drželi tenkrát lidi víc spolu, když každý nezářil do mobilu?

HS: „Sto procentně. Změnil se i fotbal, který je ještě víc profesionální. Děti jsou k tomu vedené už od rodičů.“

MF: „Dneska má v autobuse každý sluchátka, dnešní hráči se spolu nemůžou bavit jako kdysi my.“

HS: „Když jsem dělal asistenta Pepovi Chovancovi, v kabině jsme telefony zakazovali. V autobuse ať si dělají, co chtějí, ale jak říkal Frýdás: my se bavili jinak. Třeba jsme koukali na filmy na VHS.“

MF: „Nebo šlo po zápase pět rodin dohromady na večeři.“

HS: „Dneska každý jede na sebe, aby se u něčeho nenachomýtnul a něco se náhodou neřeklo.“

Vliv bulvárních médií je pochopitelně mnohem výraznější než v 90. letech.

MF: „Současní kluci to s nimi mají těžší: někde se objeví, něco udělají a druhý den jsou v novinách. Za nás to přece jen tolik nebylo.“

HS: „Někdo vás vyfotí, napráší a už se vezete. O nás taky na Spartě druhý den věděli, že jsme někde byli, ale věděli jsme, kdy si to můžeme dovolit. Hlídali jsme se i navzájem.“

MF: „Když se dařilo a vyhrávalo, dalo se to odpustit. Když se nedaří, jste zalezlý, nikde se neukazujete a nic si nedovolíte.“

Na druhou stranu, váš Parkáč byl každodenní jistota, ne?

HS: „Chodila sem už předchozí generace kolem Chovanců a Hašků, byla to tradice, která ke Spartě patřila. Fascinoval mě Roman Kukleta, který bydlel někde na Budějovické, přesto sem na otočku zajel na kafe. Dal si retko a jel domů. Kdykoliv jste sem přišli, vždycky jste si tu mohli s někým pokecat: s fotbalistou, hokejistou, umělcem i vekslákem. Někteří tu dokonce kupovali auta.“

MF: „Já taky, takovou žabičku. Byl to Volkswagen Golf. Strašně jsem naletěl! Frajer mi říkal: ‚Neboj, bude se ti líbit, je udržovaný od důchodců z Německa.‘ Pak jsem si nechal zjišťovat detaily a kára byla pochopitelně bouraná a přestříkaná. Byly tam fialová vrstva, žlutá, modrá...“

HS: „Když jsem hrál v Kaiserslauternu, jednou jsme měli volno a byl jsem doma. Ležím a před barákem zakvílel klakson. Říkal jsem si, co se děje? Byl to Frýdás se svojí žabičkou. Kolem aut bylo vždycky veselo.“

Povídejte.

HS: „Tenkrát nás sponzoroval Opel, a když jsme přes Marseille postoupili do hlavní fáze nultého ročníku Ligy mistrů, mohli jsme mít 50procentní slevu na nové auto. Na všechny ty thundery, astry, calibr... Trenér Uhrin chtěl auto taky a přemlouval hráče, aby do toho šli s ním: ‚Neváhej, dám ti prémie!‘ Objednal si vectru a časem jsme se šli podívat do autosalonu. Káry ještě nebyly úplně nachystané a pan Uhrin se k nim hrnul: ‚Trenéře, támhle to máte. Obcházel auto a divil se, že tam není rádio ani klíčky. A my: ‚Pane Uhrine, vždyť jste chtěl jen to základní.‘“

Martine, jak to vlastně dopadlo s tím vaším golfem?

MF: „Tomáš Řepka mi říkal: ‚Chceš přece, aby se na tebe každý díval, když jedeš autem, ne? ‘ Odpověděl jsem mu, že to teda nechci, a hned jsem to prodal. Nikdy víc.“

HS: „Zrovna Řepa si tehdy koupil kabrioleta, ne? V Parkáči se holt dalo sehnat všechno.“

Mimochodem, neměli jste někdy ponorku, když jste spolu byli v práci i ve volnu?

HS: „Vůbec.“

MF: „V Praze ne. Až když jsme byli nějakých dvanáct dnů na soustředění v Portugalsku, tak se to na konci tréninku při fotbálku pokopalo. Logicky, byli jsme tam dlouho zavření a bez rodin. Trenéři se radši koukali na druhou stranu. Ale u večere se už o ničem nevědělo.“

Stavěli jste na pevné partě?

HS: „Přesně tak. Dokonale jsme se znali a doplňovali se. Třeba takhle jednou při výběhu ve Stromovce...“

MF: „... jsme se svezli multikárou, protože už jsme nemohli. Večer předtím jsme slavili narození syna Romana Vonáška.“

HS: „Tenkrát byl šílený zvyk, že se chodilo běhat i po úspěšných zápasech. Ještě že jsme ve Stromovce znali borce od údržby s multikárou. Řekl jsem šoférovi: ‚Poslouchej, my zaběhneme za roh, ty nás převezeš přes okruh a před

koncem, na kterej je už vidět, nás vyklopíš.' Nasedli jsme, odvezl nás, pak jsme chvilku počkali kvůli času a bylo to.“

MF: „Trenér Sundermann nejdřív prskal: ‚Hoši, je to pomalý, musíte přidat!‘ A když jsme přiběhli po kolečku na multikáře, nadšeně nás chválil za schöne Zeit. Ten den se celkově povedl. Večer jsme šli k Honzovi Rosákovi do Binga a ty jsi ani nemohl mluvit, Sigi.“

Jak to?

MF: „Šli jsme ještě běhat kopečky a kolem jedenácté jsme se vraceli na stadion kolem hospody U Sparťana.“

HS: „Zrovna bylo okolo otvíračky. Unaveně jsme se vláčeli a byli jsme trochu naštvaní. Bylo nás zhruba sedm a měli jsme žízeň. Přišli jsme do hospody a řekli, že si chceme něco dát, ale nemáme peníze. Zeptali jsme se hostinské, jestli nás zná. A ona: ‚Neznám, pánové.‘“

MF: „Dobře věděla, kdo jsme. Všude tam byly naše fotky. Třeba Koubys (brankář Petr Kouba), jak ve výskoku chytá míč.“

HS: „Paní na něj houkla, ať se ukáže. A Petr začal imaginárně skákat po míči. Další borec hlavičkoval ve výskoku a tak dále. Slíbili jsme, že až se otočíme na Spartě, zastavíme se a zaplatíme. Hostinská souhlasila a dali jsme si správkové pivko.“

Zůstalo u jednoho?

MF: „Kdepak. Začali tam chodit dělníci na oběd a žasli. Došlo to tak daleko, že jsme jim řekli, že když nám zaplatí pět piv, vyměníme si boty. Naše tenisky na běhání za jejich pracovní boty.“

HS: „Nejdřív se zdráhali, ale nakonec jeden kývnul: ‚Jdu do toho! Jaký máš číslo nohy?‘“

MF: „Já dostal i smradlavej svetr, který pak dva měsíce visel v rohu kabiny s cedulkou Hugo Boss.“

Jak to v hospodě dopadlo?

HS: „Asi za hodinu vyšli frajeři od jednoho stolu ve spartánských soupravách a my odcházeli v montérkách. Pracovní škrpály jsme si pak dali do přihrádek v kabině mezi kopačky a tenisky.“

MF: „Kustod Jarda John se mohl zbláznit. A to velké finále! Já si sedl na kolečko, které tam ti dělníci měli, a jeli jsme na stadion. Bylo to v době, kdy tehdejší majitel klubu Petr Mach dlužil Metrostavu za rekonstrukci Letné. Tenkrát se ještě neposílaly peníze na účet, všechno šlo přes pokladníka, pana Jaroše.“

HS: „Říkali jsme mu kapitán Jaroš.“

MF: „Byla to neskutečná scéna: já seděl na kolečku a vezl mě Sigi s Honzou Sopkem. Když pánové z vedení viděli, v jakém jsme stavu, radši utekli, aby nám nemuseli dát pokuty. Ale pak se někdo zeptal, co tu děláme. My jsme z Metrostavu a jdeme si pro ty prachy!“

Když jste před chvílí zmínili Jürgena Sundermanna, jaký to byl trenér?

HS: „Dobřej. Měl v sobě německou disciplínu, muselo být po jeho. Ale v pohodě, po měsíci jsme si sedli. Dbal třeba na společné oblečení, což pro nás někdy byl problém, protože jsme s Frýdasem bez ohledu na teplotu nejradši trénovali v šustácích, abychom se

zpotili. Chtěli jsme štěpit tuky.“ (usmívá se)

MF: „Když už na to přišla řeč... Dneska se tuky měří normálně, ale za nás byla ještě taková řasenka, která se přiložila pod bradu. Doktor měřil a my jeden druhému zapisovali hodnoty. Když měl někdo pět, napsal jsem mu dva a půl.“

HS: „Trenér Uhrin si taky jednou šel měřit a pak nám jen zašeptal, ať jdeme za roh. My běžně měli tak od pěti do dvanácti, jemu to ukázalo třiadvaacet a zděšeně sykl: ‚Tiše!‘“

Bavila vás spolupráce s pozdějším trenérem vicemistrů Evropy 1996?

HS: „A jak! Ta éra byla výjimečná. Začínali jsme jako neznámí zobáci a měli jsme velké úspěchy. Dušan měl krásnou úlohu, protože sestava si báječně sedla. Když jeden vypadl, naskočil druhý. Trenér neměl důvod něco bortit, měnit. Takže jak se říká v tom otřepaném klišé, šli jsme od vítězství k vítězství.“

MF: „V zimní přípravě jsme s Vltavínem, kde teď trénuju, hráli v Mladé Boleslavi a její kouč Dušan Uhrin junior mi

vyprávěl, že táta na naši dobu vzpomíná hrozně rád. Prý říkal: ‚Vím, že občas chlastali, ale na hřišti byli skvělí a měli fajn povahu.‘“

HS: „Na apríla 1992 jsme doma porazili Barcelonu, jenže mladí dneska říkají, že tenkrát nebyla tak dobrá. Nesmysl, i v té době tam byli nejlepší hráči z Evropy. A my vyhráli! Jasně, byla to i shoda náhod. Mohli jsme vypadnout už v prvním kole s Glasgow Rangers a pak proti Marseille jsme taky měli namále. Byli jsme zajímavá generace a teď tady s vámi máme na co vzpomínat.“

A co další trenérská legenda Václav Ježek? Ve Spartě jste ho zažili ještě za federální éry.

HS: „Pamatuju si, že po zápase rád jezdil autem. Sedl za volant a jel, escorta řídil v rukavičkách. Když jsem jednou vyšel z kabiny, zeptal se mě, kam jedu. Do Varů? Sedni si, odvezu tě. Hodil mě tam a zase se vrátil do Prahy.“

Čím byl výjimečný svéráz Karol Dobiaš, který vás v roce 1994 dovedl k prvnímu českému titulu?

HS: „Rád si s námi dával žongly, nikdo z hráčů jich neudělal tolik jako on. Zajímavé bylo, že hodně kritizoval obránce, protože sám hrával na beku. Když ho Horníček (obránce Michal Horňák) naštvál, vyplínil ho: ‚Michal, keď ideš, ľavé oko, ide tam Sigi na center a gól!‘ S Karolkem nikdy nebyla nuda.“

Ještě mě napadá Milan Máčala. Ten vás ve Spartě sice netrénoval, ale potkali jste se v reprezentaci. Měli jste u něj nějaký průšvih?

MF: „Můj starší syn Martin se narodil 24. března 1992 a den nato jsme hráli na Strahově přátelák s Anglií, bylo to 2:2. Za rok tou dobou se hrála kvalifikace na mistrovství světa a my se Sigmim přišli trochu déle po večerce. Někdo nás prásknul a Máčala nám slíbil, že si to s námi vyříká po příletu na Kypr. Já přemýšlel, na co se vmluvíme, a blbec Sigi vykládá, že jsme slavili narození malého Frýdase. Máčala vyměknul a gratuloval mi. Pak se zeptal, kdy se Martin narodil. Já popravdě odpověděl, že před rokem, a trenér se rozesmál a prohodil: ‚Běžte pryč, to nemá cenu.‘“

HS: „Zase aby to nevyznělo, že jsme byli raubíři a hovada. Věděli jsme, kde jsou hranice. Ale vzpomíná se na to krásně.“

Vzpomíná se krásně i na úmorné cestování v rozhrkané karose?

HS: „Měli jsme skvělého řidiče, vášnivého kuřáka Árciho.“

MF: „Na cigarety slyšel. Jednou jsme se ještě ve federální lize vraceli odněkud ze Slovenska, a když jsme po D1 objížděli Brno, Ivan Čabala nebo Jula Bielík mu řekl, že když budeme do dvou hodin na Letné, má u nás karton marlborek.“

HS: „Všechno se třásl, mazal jako blázen. V autobuse jsme trávili spoustu času a leccos jsme tam vymysleli. Když jsme na jaře 1993 vyhráli poslední federální titul, cestou z Nitry jsme si nasadili na hlavu látkové opěrky ze sedaček a tancovali jsme na I Can't Dance od Genesis.“

MF: „A jaké mají borci autobusy teď! Přál bych jim cestu karosou do Prešova. Od stadionu ke stadionu skoro 650 kilometrů.“

HS: „Já byl na vojně v Chebu, a když jsme přijeli do Dunajské

Stredy, tak mě z autobusu vysekávali. Peklo.“

MF: „Jako mladí jsme navíc museli sedět ve dvojcích.“

HS: „Přišli staří a hodili si nohy nahoru. Suverénně, bez debat.“

Fungovalo mazáctví?

MF: „Ještě dneska si vybavím svoje první soustředění v cizině, bylo to Rakousko, nebo Itálie. S Mírou Bačkem, který je o rok mladší než já, jsme vyfasovali nádherný prostorný pokoj s obývánkem a ložnicí. Nadšeně jsme si plácali, v jakém jsme luxusu. Za chvíli přišel Ivan Čabala a vyvalil oči: ‚Mazejte do našeho krcálku!‘ Takže jsme se zklamaně sbalili a stěhovali se. Dneska je jiná doba: jednomu frajerovi je jednadvačet, druhému devatenáct a hrají si na staré a mladé.“

HS: „Za nás každý mladý věděl, co má za úkol. Přinést míče, vodu, rozlišovák... Když nevěděl, zeptal se starších kluků nebo asistenta. Dneska všude máte dva tři asistenty a kondiční trenéry. Nejen ve Spartě, i jinde.“

Pánové, uměli jste si v časech hojnosti připustit, že skončíte druzí?

MF: „Všechno se odvíjelo od toho, že jsme byli mladí, drzí a měli jsme chuť něco dokázat. Nahrálo nám, že po úspěšném mistrovství světa 1990 a změně režimu odešlo osm devět lidí, spartánské legendy jako Míša Bílek nebo Ivan Hašek. Byla generační výměna a nám to vyšlo. Měli jsme i kliku, ale to k tomu taky patří. Třeba v Marseille jsme prohrávali o tři góly a Honza Sopko vykop míč z brankové čáry. Kdyby to skončilo 0:4, doma v odvetě bychom už asi neměli šanci.“

HS: „Pomohlo nám, že jsme se měli od koho učit. Starší hráči pro nás byli fotbaloví tátové: Čabala, Bílek, Vrabec a další. Zůstávali jsme po tréninku na hřišti a museli nás z něj tahat. Dělali jsme soutěže o prachy, oběd, kafe – a v Parkáči jsme si to vybrali. Dneska se chodí na hřiště na povel trenéra, pak si kluky vezme do parády kondiční kouč a tak dále. My byli na hřišti už půl hodiny před tréninkem a dávali jsme si bago.“

Ještě k vaší spolupráci, kterou fanoušci milovali: Frýdek nahrává, Siegl střílí gól...

HS (skočí do řeči): „To je obráceně! Já jsem si musel všechno udělat sám.“

MF: „No jo.“ (usmívá se)

HS: „Časem jsme na sebe hráli poslepu. Když jste spolu dlouho, víte, kde ten druhý je. Nedávno jsem se s hokejistou Jirkou Hrdinou bavil o sovětské ledové mašině ze 70. a 80. let. Ti Rusáci sice zobali, ale hlavně byli celý týden zavření na báze. V sobotu odehráli zápas, na půl dne je pustili domů a v neděli museli být zase zpátky. Furt trénovali a pořád byli spolu, takže hráli poslepu.“

U vás to bylo podobné?

HS: „Jasně. Frýďas měl vždycky větší radost z toho, že na gól nahrál, než když ho sám vstřelil. I když on jich moc nedával. Já pak mohl děkovat ostatním, že na mě makali.“

MF: „Bylo důležité, že jste věděli, co udělám. Že než bych vystřelil, do poslední chvíle jste čekali, že přihraju.“

HS: „Klasika: Frýďas naznačí střelu, ale pak to prostrčí mezi obránci. Takže jsem už automaticky věděl, kam mám naběhnout. Hodně je to otázka sestavy, nemůžete spolu hrát jen jednou za čtyři kola. Můžete spolu trénovat, jak často chcete, ale herní praxe je víc.“

My měli výhodu v ustálené sestavě, nešetřili jsme se. Hráli jsme ligu i poháry, cestovali jsme a nikdy jsme nebrečeli.“

Co tetování? Byla to u fotbalistů móda už za vás?

HS: „Kérky nás neminuly, měli je Vonášek, Máňa (Lumír) Mistr, Novotňák (Jiří Novotný)... Řepa jednou přišel a měl na rameni Guns N' Roses. Vypadalo to moc hezky, jenže druhý den se kapela rozpadla.“

Smůla.

HS: „Teď už z toho má udělaného sparfanského bojovníka. Ale když jsme u Řepy, nemůžu neříct jednu story ze solárka. Chodili jsme tam tenkrát běžně, aby nám to na kávičce v Parkáči slušelo. Když Řepa přestoupil z Baníku k nám, vzali jsme ho s sebou. Za chvíli vyšel ven a hlásil: ‚Kluci, proč to svítí vedle?‘ Zapomněl se zavřít...“

Na chvíli zase trochu zvažníme: co vaše stávka z podzimu v roce 1994 kvůli nevyplaceným prémieům?

HS: „To byla nešťastná věc. Domluvili jsme se v kabině, ale nakonec jsme v tom zůstali

s Frýdšasem sami dva. Udělalo se to chytře: posadili nás na kraj řady, zvedli jsme ruku a po nás se už nikdo nepřihlásil.“

MF: „Lidi z vedení se jako prvního zeptali Pepy Chovance, který už byl s nimi na jedné lodi.“

HS: „Byl hrající trenér.“

MF: „Když ostatní viděli, že Pepa řekl ne, couvli. My taky nechtěli stávkovat, jen jsme pohrozili. Slyšeli jsme od Macha, že prémie jsou na cestě, jenže nebyly. Za měsíc totéž. Půl roku pryč, a peníze nikde.“

HS: „Tak nás holt vyřadili z kádru a na čtrnáct dnů jsme šli do béčka. Ale jinak jsme měli s Machem super vztah.“

Jaká byla epizoda dvou největších hvězd tehdejší Sparty v béčku?

MF: „Krátká a divoká. V zápase ČFL s Duklou jsme oba dostali červenou.“

HS: „Povedené odpoledne.“

MF: „Já se pohádal s rozhodčím kvůli autu, vyfasoval jsem druhou žlutou a šel ven. Seděl jsem v kabině – a chvíli po

mně dorazil Sigi. Zíral jsem: Co tady děláš? Ty jsi střídal?“

HS: „Tak dlouho jsem se tě zastával, až jsem mazal taky.“

MF: „Za pár dnů jsme byli zpátky v áčku, které předtím prohrálo v Liberci. Pomohlo nám, že za námi stáli tehdejší šéf Opelu, fanoušci i novináři.“

A jak pak vypadal váš život po životě? Kariéra skončila a už jste nebyli bozi z Parkáče.

HS: „S koncem se člověk těžko smíruje, i já bych nejrádši pořád hrál. Rychle to uteklo: až když to sami prožijete, uvědomíte si, jak moc je fotbalový život krátký. A to jsme ještě neměli žádné velké zranění. Myslím, že třeba Máňa Mistr se kvůli marodění dost trápil. Odehrál zápas a tři dny musel odpočívat. Já měl výhodu, že jsem brzy po konci kariéry šel dělat asistenta.“

Znamenal konec s fotbalem i finanční náraz?

HS: „Pochopitelně, to zažije každý. My měli výhodu, že jsme byli úspěšní v pohárech a naše ohodnocení bylo někde jinde než průměr ligy. To je

i dneska, když si srovnáte Spartu, Slavii nebo Plzeň třeba s Bohemkou. Přesto se nikdo z nás do konce života nezapátral.“

MF: „Musíte se přizpůsobit. I u fotbalistů platí, že můžete utratit jen tolik, kolik vyděláte. A basta.“

A co ztráta osobní prestiže?

MF: „Jako že nás lidi už nepoznávají? Poznávají. Ale nebrali jsme to tak, ani když jsme hráli. Je to pořád stejné. Sem tam nás někdo pozná na ulici, ovšem nikdy jsme si na nic nehráli.“

HS: „Tys byl trošku nahoře.“

MF: „Malinko. Odkoukal jsem to od tebe.“

HS: „Můžete po kariéře přemýšlet, co jste mohli udělat jinak, ale už to nejde vrátit. Ve fotbale, ani v životě. V Kaiserslauternu se mi nedařilo, tak jsem se zase vrátil do úspěšné Sparty. Udělali jsme tituly, vyhrál jsem krále střelců. Sparta byl můj osud, nelituju. Obvykle stráví hráč v týmu dva tři roky, ale my mohli být ve Spartě takovou dobu. Toho si vážím. Stejně jako té spousty titulů.“

**Nesplývají vám po letech?
Ligu jste vyhrávali víceméně
každý rok.**

MF: „V pohodě si vybavím každý titul. A že jsme byli skoro každou sezonu první? Hráli jsme i pro fanoušky: když jsme skončili druzí, byli naštvaní a museli jsme vyhrát aspoň pohár. Mám pocit, že kdybychom hráli jako dnešní Sparta, chodily by na nás dva tisíce lidí.“

HS: „A ještě by nás ukame-
novali. Měli jsme štěstí na
nádhernou dobu, rekordních
čtrnáct titulů Jirky Novotné-
ho asi nemá ani nikdo ven-
ku. Nejlíp si vybavuju titul
ze sezony 1996/1997, když
jsme byli poslední, po Vlasto-
vi Petrželovi nastoupil Pepa
Chovanec a vyhráli jsme ligu.
Pohádka!“

**Myslíte, že se dá vaše zlatá
spartánská epocha někdy zo-
pakovat?**

HS: „Pokaždé se to odvíjí od to-
ho, jak se to nastaví shora. Za-
se můžou přijít úspěchy, ale už
to nebude takové jako za nás.
Doba se změnila, hráči už ne-
budou tolik držet spolu jako
my. Říkalo se Sparta, buzeran-
tů parta – a ono to tak vážně

bylo. Pořád jsme byli spolu
jako buzeranti.“

MF: „Já teda ne.“

HS: „Dobře.“

MF: „Ale aby zase někdy udě-
lali pět titulů v řadě? To půjde
těžko zopakovat.“

HS: „Na druhou stranu, jak to
může být s takovými možnostmi
a financemi těžké? Třeba tři
tituly za sebou nemůžou být
v téhle situaci zas až takové sci-
fi: vždyť do Sparty chodí díky
lepším podmínkám i borci, kteří
by dřív dali přednost cizině. Viz
zimní posila Nicolae Stanciu.“

MF: „Na podzim hráli čím dál
hůř, přesto na ně stabilně
chodilo 10 tisíc lidí. Byli natě-
šení, fandili, věřili týmu. A pak
se hrálo s Karvinou jen na jed-
noho útočníka, to mě štve.“

HS: „O to víc jsem rád, že
jsme tu fantastickou dobu za-
žili. Když se koukám na sestři-
hy, naskakuje mi husí kůže.
Vypadali jsme všelijak: na hla-
vě jsme měli ještěrky, což byl
tenkrát supermoderní účes,
krátké trenky a tak dále. Tré-
novali jsme jednou tolik, ale
stovku jsme běhali stejně jako
dnešní frajeři.“

MF: „Já pomalejc.“

HS: „Na dlouhých tratích jsi byl v háji. To, co jsme běhali v přípravě, bylo strašné. Ráno ve Františkových Lázních deset kiláků – a nikdo nesměl předběhnout Kukletu. Trenér Uhrin zavelel, abychom běželi na plné koule, a dva mladí ho poslechli. Frnk! Kukleta za nimi hulákal se svým brněnským dialektem: ‚Kam běžíš, volééé? Stejně hrát nebudeš.‘“

MF: „Ono to vypadá, že si pořád bereme Romana do pusy, ale on to prostě byl takový bohém. Právě v těch Frantových tenkrát měli se Sigim průser.“

HS: „Trošku.“

MF: „Já si v té době ještě moc nedovolil, to spíš Sigi se vždycy chytil těch starších a lezl jim do zadku. Jednou se s nimi byl večer projít a vraceli se pozdě po večerce. Uhrin na to byl pedant a počkal si na ně.“

HS: „Do hotelu jsme se běžně vraceli jedním oknem. Jenže když jsme k němu přišli, bylo zavřené. Takže jsme se pomalinku plazili k recepci, aby nás nikdo neviděl. Ťapy ťap. A na jednu Uhrin! Rychle jsem se schoval, ale Kukletu trenér

nachytil. Roman na mě pak zavolał: ‚Sigi, pojď, už nás viděl.‘“

MF: „Pan Uhrin nás před zápasem rád bral na soustředění, jezdili jsme skoro furt. Pěkně mimo město, aby tam nebyla ani veverka. Když jsme před odvetou s Marseille jeli do Jevan, Kukleta si v autobuse četl noviny a kroutil hlavou. V té době byl hvězdou francouzský útočník Jean-Pierre Papin, míval zkratku JPP. A Roman znechuceně, že v novinách je to samé JPP, místo aby psali RKK. Ptali jsme se ho, co to znamená. ‚Hoši, přece Roman Kukleta kanonýr.‘ Uvolnila se atmosféra a den nato jsme postoupili do hlavní fáze Ligy mistrů.“

Pánové, vrátili byste tu dobu?

HS: „Hned! Vzal bych Arabelin prsten, otočil a hotovo. Za se bychom byli všichni pohromadě a užívali si úspěchy a stabilitu. Dneska je všechno jiné, hráči i trenéři se rychle mění. Nejen ve Spartě. Pro všechny je složité si zvykat. Ten systém, nebo abych to řekl správně...“ (přemýšlí)

MF: „Ty vole, Sigi, když tě tak poslouchám, ty bys mohl dělat politiku.“

HS: „No ne, vezmi si, že se před sezonou něco řekne, ale pak se to stejně změní. Jako v té politice.“

MF: „Zpátky k otázce: taky bych tu dobu vrátil. Když se vyhrává, jde všechno samo, a my to zažili. Žádný trénink nebyl bez srandy, vždycky se na někoho něco vymyslelo.“

Tak přidejte ještě jednu historku na závěr.

MF: „Před zápasem si chodili nejmenovaní hráči zakouřit na záchod. Jednou Sigi vzal kýbl, kuřáka polil a utekli jsme. Dopadlo to tak, že frajer byl celý mokrý a jediné cigáro bylo suché. Hořelo dál.“

Martin Mls. Autor je redaktorem deníku Sport, ve kterém krátce vedl i rubriku Český fotbal zaměřenou na nižší soutěže. Začínal jako krajánek v MF DNES a později pracoval v centrální sportovní redakci Deníku.
Twitter: @nitramslm